

Ladislav Kubíček

Proč zrovna křesťanství

Ve světě jsou i jiná velká náboženství. Ta nám často vytýkají pýchu a nedostatek tolerance, prý jsme málo demokratičtí. Jasnou odpověď najdeme v 1. odstavci listu sv. Pavla Židům - „Bůh k nám promluvil skrze Syna.“ Syna Božího přece nemůžeme zaměnit za nějakého proroka. „Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil Bůh v minulosti k našim předkům skrze lidi shůry osvícené“ - to je to, co nás spojuje s ostatními náboženstvími, i se židovstvím. S mohamedány a židy máme společného „jednoho“ Boha. Horší je kontakt s těmi, kdo neuznávají osobního Boha. Jsme-li učedníky Syna Božího, „poslaného v poslední době“, musíme si toho vážít! Vlastního Syna nám Bůh poslal - přijali jsme ho? Mnoho křesťanů chápe křesťanství jen jako víru. Boží Syn za nás nejen zemřel, on z nás také udělal členy Boží rodiny! To se musí projevit i velkorysostí našeho pohledu na ostatní lidi. Nemůžeme ztracovat ty, kdo poznali jen Kristovy předchůdce, proroky.

Pánem i budoucnosti

V 1. kapitole listu sv. Pavla Židům čteme, že Bůh Krista „ustanovil dědičným Pánem všeho“. Kristus je Pánem nejen minulosti a přítomnosti, ale i budoucnosti. Chce-li řešit situaci celého světa, nemůžeme my, synové Boží, stát netečně a bez zájmu stranou. Svatý Pavel v další větě nazývá Krista „výbleskem Boží slávy a výraznou podobou jeho podstaty“. Je to jasná odpověď na námitku ateistů, proč se Pán Bůh neukáže. I proto Bůh poslal svého Syna, aby lidé viděli jeho podobu a poznali, že je možno žít svobodně, beze strachu ze smrti. Ježíš se nebál zrady Jidáše, ještě mu radí: „Teď je nejvhodnější doba mě zradit.“ A dokonce ho kryje. A my, učedníci a bratři tohoto Syna Božího, bychom se měli bát? „Radujte se a jásejte, když vás pronásledují...“ Nežůstávejme na poloviční cestě. Snažme se vrůst do plné svobody dětí Božích.

(z knihy Na minutu s L. Kubíčkem – Přitahuji?)

Richard Rohr

Důvěřuji jednotě

Důvěřuji těm, kdo z Boží milosti ve svých vztazích dosáhli hluboké osobní jednoty. Důvěřuji v jednotu (s tolerancí mnohé lidské hříšnosti). Proto jsou odpuštění a smíření prvotními evangelijními dary. Myslím, že lidé, kteří žijí v jednotě, mají sílu života a lásky. Jen jim samotným může být svěřeno, aby přinášeli dobrou zprávu. Svým životem nutně ukázali, že jsou schopni se odevzdat, obětovat, odpouštět, být velkomyslní a soucitní. Takoví bratři a sestry patří k těm,

kteří si vezmu s sebou do první frontové linie. Víím, že neustoupí, až půjde do tuhého. Víím, že se nevydali na teoretický výlet. Jsou to bratři a sestry, kteří jsou schopni účasti na Těle – nikoli na rolích a funkcích, titulech, darech a hábitech. Proto říkáme, že musíme být nejprve bratrem nebo sestrou v Těle, dříve než můžeme říkat, že jsme v tom Těle otcem nebo matkou. Nevěřím duchovním v církvi, kteří nejsou spokojeni s tím, že jsou údy Těla.

Mezi lidmi, kteří mají podíl na jednotě, spatřuji možnost uzdraveného lidství. Mohu proto důvodně doufat, že od nich k nám toto v nějaké míře přichází. Boží království. Ježíš tak dává těm, kdo jsou shromážděni v jeho jménu, velkou autoritu a vysílá je „po dvou“. V apoštolské rozpravě k nim promlouvá slovy, která našim uším znějí drsně a divně, že když vstoupí do domu, mají ho pozdravit. Pokud si to pak ten dům zaslouží, spočine na něm jejich pokoj. Pokud ne, pokoj se vrátí k nim. Jestliže vás někdo nepřijme a nebude poslouchat, co máte na srdci, setřeste prach ze svých nohou (viz Mt 10,12–14). Nová rodina Boží se nemá co za sebe omlouvat. Bůh mezi nimi vytvořil jednotu, hlubokou víru, naději a lásku.

Největší zbraní, kterou svět proti této jednotě drží v rukou, je jeho vlastní nejednota, jeho vlastní znepřátelená srdce, která se rodí z hříchů, nenávisti k sobě samému a vlastních zájmů. Jestliže se této nejednotě zaprodáme, jestliže budeme jakýmkoli způsobem pohlceni její negativitou a její sebenávistí, pak jsme svůj dar ztratili.

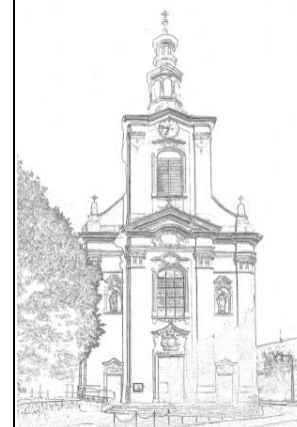
Musíme se střetávat se světem a jeho neschopností sdílet se v pokoji a těšit se z bratrství a sesterství. Svou jednotu nemůžeme na žádném úseku své cesty popírat ani bránit jednoduše proto, že oni ji dosud nesdíleli. Naší jednotou je Boží láska, a to je vše, co opravdu máme. To je vše, co můžeme zotročenému světu nabídnout. Je to život, do kterého můžeme pozvat druhé. Je to zdroj, z kterého náš vlastní život stále vychází.

Jestliže svou jednotu ztratíme, ztratili jsme všechno.

(meditace pro středu 11. týdne v mezidobí)

Václav č. 24 (2021)

13. 6. 2021

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

11. neděle v mezidobí

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE

Kostel sv. Václava

Ne 9:30

Út, St, Čt 8:00

Pá 16:30

Modlitební skupina

Pá 15:30

SULEJOVICE

Kostel Nejsvětější Trojice

3. neděle v měsíci, v 8:00

- Farní kavárna tuto neděli **nebude**.
- **Náboženství dětí** bude ve čtvrtek od 14:00.
- **Modlitba chval** se uskuteční dne **18. 6. 2021** od **18:00** v kostele sv. Václava v Lovosicích.
- **V neděli 20. 6. 2021** (3. neděle v měsíci) **nebude mše sv. v Sulejovicích**.
- Tutéž neděli **20. 6. 2021** se v **16:00** slaví poutní mše sv. v kostele sv. Antonína Paduánského v Milešově.

16. Ježíš činí všechno nové

Jakmile se naši spolupracovníci trochu zabydleli, vzal jsem je do kaple a tam, před reliéfem žní, jsem jim ve zkratce vyprávěl, co jsou to bojové gangy New Yorku. „Charakteristickým projevem těchto gangů je násilí. Projevuje se buď přímo bojem, v němž dochází k vraždám, nebo jinými zločiny. Může se též projevit nepřímo sadizmem, homosexualitou, promiskuitou, narkotiky, opilstvím. Tyto neřestí jsou mezi bojovými gangy New Yorku pravidlem, nikoliv výjimkou.“

Naší noví mladí spolupracovníci musí ovšem znát i důvody pro takové patetické tvrzení. „My kazatelé užíváme často příliš květnatá slova. Některé z těch našich výrazů mohou však být velice výstižné, myslíme-li na jejich pravý význam. Mluvíme například o ‚ztracených hříšnících‘. Od té doby, co jsem poznal gangy, nemohu se zbavit dojmu, že žijí a jednájí přesně tak, jako kdyby byli ztraceni. Vyděšeně se potulují kolem, pokradmu se dívají přes rameno. Nosí zbraně proti neznámému nepříteli. Jsou stále připraveni okamžitě utéct nebo bojovat, obojí pro záchranu života. Sdružují se k vzájemné ochraně - tak vlastně gangy vznikají.“

Má práce s hochy ulice přinesla jeden důležitý poznatek: všichni byli bez domova. V jejich hantýrce se domovu říkalo buď vězení, nebo dům hrůzy. Chtěl jsem, aby se o tom moji noví spolupracovníci sami přesvědčili a proto jsem jich několik vzal s sebou podívat se k jednomu takovému chlapci ulice, kterého jsem trochu více znal. Když jsme tam přišli, bylo otevřeno, nikdo doma.

„Už je mi jasné, proč tomu říkají ‚dům hrůzy‘,“ zašeptala jedna z našich dívek, původem z farmy v Missouri. Měla pravdu. V jediné místnosti žije pětičlenná rodina. Není tam ani vodovod, ani lednička nebo kamna. Na prádelníku stál jednoploténkový elektrický vařič s opotřebenou spirálou. Nebyl tam kloset – ten byl v zapáchajícím výklenku chodby a sloužil pro všech osm rodin tohoto patra. Větrání bylo nedostatečné, všude byl cítit zápach plynu. Jediné okno v místnosti ukazovalo sousední holou cihlovou zeď, vzdálenou sotva dvacet centimetrů. K osvětlení sloužila jediná 40 W žárovka, která bez stínítka visela ze stropu.

„Dovedete si představit, co musí ti lidé za takový dům hrůzy zaplatit? Dvacet dolarů týdně, 87 za měsíc.“

Znovu jsem si to přepočítal: majitel tady získává přes 900 dolarů měsíčně. Celá tato částka představuje vlastně čistý zisk, protože jen výjimečně poskytuje obvyklých 20 % na údržbu.

„Proč se ti lidé nepřestěhují jinam?“

„Protože černoch nebo portorikáncem nemůže žít ve skutečnosti tam, kde si vybere,“ musel jsem jim vysvětlit. „Toto město je místem ghett.“

„Nemohli by se dostat do nějakého z těch bytových projektů?“ Místo odpovědi jsme nastoupili do vozu a jeli kilometr dál k obrovskému bytovému komplexu. Mnoho lidí má za to, že tyto stavby jsou ideální náhradou newyorských brlohů. Do přelidněných oblastí vjely buldozery – jako právě ten, který pracuje kousek od nás. Obrátily na ruby staré barabizny a místo nich vyrostly nové, lehké, věžovité budovy. Teoreticky se do těchto nových staveb měli přestěhovat bývalí obyvatelé; i starý hokynář z rohu, právě tak jako advokát ze susedství, nebo praktický lékař. Skutečnost je však jiná. Tito lidé nemohli cekat dva roky, než budou nové stavby hotové. Odstěhovali se tedy prostě jinam. Když byl pak projekt dokončen, octli se na prvních místech pořadníku ti nejzoufalejší lidé žijící z podpor. Výsledek byl pak dvojí: za prvé – celé susedství bylo vytrženo z kořenů. Každý tu byl ztracený. Nezůstala tu žádná z bývalých institucí, nikdo z minulého stabilního osídlení obyvatel a obchodníků. Za druhé – většinu tu tvořili lidé, žijící z podpor a proto se projekty proměnily v mamutí víry města; pluli v nich všichni obyvatelé New Yorku, kteří se z různých tragických příčin nemohli starat sami o sebe. Projekt, který jsme navštívili, byl starý jen několik málo let. Všude už ale byly vidět zřetelné známky chátrání. Zničené záhony byly už dávno ponechány osudu. Několik oken v přízemí bylo vytlučeno a neopraveno. Na stěnách oplzlé nápisy. Chodby páchly močí a levným vínem. I tady jsme navštívili známou rodinu. Matka pila. Všude byl nepořádek: postele neustlány, na kuchyňském stole nádobí špinavé od několika jídel. Chlapec, za nímž jsme přišli, seděl na rozedraném polštáři, civěl, mlčel a snad si ani vůbec nevšiml, že jsme tam.

„Znám toho hochu i jinak,“ řekl jsem svým mladým, když jsme už byli zase venku. „Umí být až příliš čilý, právě jako teď je až příliš klidný. Obyčejně bývá venku na ulici. Vyhozený. Domů může, jen když jeho opilá matka jde sama ven.“

Znovu jsem jim musel zdůraznit, že právě toto je situace, která vytváří bojové gangy mládeže. Dejte dohromady tisíce všelijak zmrzačených rodin v jediném susedství a máte tu hned generaci mladistvých, kteří jsou nepřátelští, stále ve strachu, a kteří se shlukují, aby našli bezpečí a pocit sounáležitosti. Vytvoří si sami vlastní domov a bojují za své území, které je jen jejich a které je pro každého cizince nedotknutelné. Je to jejich pevnost, vytýčená s vojenskou důkladností: severní hranicí je hasičská zbrojnice, jižní hlavní ulice, na západě řeka a na východě Flanniganova cukrárna.

Svůj čas tito hoši využívat neumějí. Mnozí z nich jsou až nedůstojně chudí. Setkal jsem se s jedním čtrnáctiletým, který dva dny neměl v ústech opravdové jídlo. Jeho babička, která se o něj starala, mu dávala každé ráno 25 centů a poslala ho z domu. K snídani měl Coca-colu za 7 centů, za 15 centů obědval housku s parkem od pouličního prodáváče a co se večere týče, smál se a říkal, že drží dietu. Každý večer měl za pětáček cukroví.

Zvláštní bylo, že tito chlapci neměli dost peněz na jídlo, vždycky ale měli dost na láhev vína. „Skutečně mne to děsí, když vidím, jak tihle mladí pijí,“ vykládal jsem svým spolupracovníkům. „Mnozí z nich pijí víno celý den. Málokdy jsou skutečně opilí – to si nemohou dovolit; nejsou však ani docela střizliví. Začnou pít hned, jak se sejdou, někdy v 10 nebo v 11 dopoledne a pijí, dokud prostředky stačí. Příležitostně přijde někdy do spolku trochu víc peněz, aby si mohli dovolit něco silnějšího. Bývá to obvykle z ukradené peněženky, nebo z vymámených peněz, které dostaly mladší děti na oběd. Takováto ‚příležitost‘ vedla už mnohokrát i v našem okolí k tragédii.“

Když jsme se vrátili do Střediska, vzal jsem své pracovníky znovu do kaple a vyprávěl jim historii Martina Ilenského. Martin byl starší středoškolák, který si vydělával v částečném úvazku, aby mohl podporovat svou invalidní matku. Jednou, když zrovna neměl směnu, šel na ‚vodka-party‘ do domu hrůzy jednoho ze svých kamarádů. Byli tam sami mladí, šest hochů a čtyři dívky. Po hodině pití a rock'n'rollu vodka došla. Chlapci uspořádali sbírku na pivo. Martin však odmítl přispět. Následoval boj. Z náprsní pochvy jednoho hochu vyletěl dlouhý německý nůž; jedno rychlé bodnutí – a Martin Ilenský ležel mrtev na podlaze.

„Tak tedy...“ Věděl jsem, že to, co bych chtěl teď říci, může vyvést z míry některé z pracovníků, kteří sem právě přišli přímo ze semináře. Opřel jsem se, ruce složené za hlavou: Dejme tomu, že byste měli možnost promluvit s Martinem Ilenským někde na nároží. Rozumějte: půjde-li na tu party, je jeho údělem smrt. Co mu řekneme ze všeho nejdříve?“

„Řekl bych mu, že Ježíš zachraňuje,“ šeptl jeden hoch.

„Toho jsem se právě obával.“ - Mladé páry očí zmateně vzhlédly.

„Musíme být velice opatrní, abychom se nestali papoušky,“ vysvětloval jsem. - „Snažím se dávat si dobrý pozor na náboženské fráze. Použiji je na ulici jen tehdy, jestliže se předtím pomodlím za to, aby ta slova měla tutéž moc, jako když byla vyslovena poprvé.“

„Co tím vlastně míníte, řeknete-li někomu, že Ježíš zachraňuje?“ ptal jsem se dál.

(z knihy D. Wilkersona Dýka a kříž)